

охорони здоров'я України від 03.02.2011 року. Специфікою даного порядку є те, що після проведення хірургічної корекції Комісія видає пацієнту медичне свідоцтво про зміну (корекцію) статевої належності згідно з додатком, яке є підставою для внесення змін в актовий запис про народження цієї особи і видачі нового свідоцтва про народження з подальшою зміною відповідних документів про особу [3].

Тобто законодавець з одного боку визнав існування трансгендерів та дав їм шанс на повноцінну реалізацію їх потреб, а з іншого обмежив право особи на індивідуальність та особисту недоторканість – адже усвідомлення собою своєї статі не є одночасним бажанням піддавати себе будь-яким медико-хірургічним втручанням.

Громадська думка також стоїть не на боці трансгендерів. Їх вважають психічнохворими, «ненормальними», через відсутність інформації побутують негативні уявлення і стереотипи, що доходять до трансфобії.

Важливою проблемою трансгендерів в Україні полягає в тому, що на сьогодні у них відсутня реальна можливість звернутися за допомогою і підтримкою - відсутні соціальні, медичні та врешті решт правові інститути, громадські організації, що реально б захищали інтереси трансгендерів [4].

Отже, Українська держава повинна нарешті визначити правові гендерні стандарти, як реальну умови розвитку українського суспільства, трансформуватися з посттоталітарного соціуму в демократичний, а це стане важливим кроком у її самореалізації та руху до європейської родини демократичних принципів та ідеалів.

Список використаних джерел:

1. Держава змушує трансгендерів змінювати статі / Інтернет портал «Коментарії» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://comments.ua/life/238459-gosudarstvo-zastavlyayet.html>
2. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19 листопада 1992 року // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – №40 – Ст.19
3. Порядок обмеження осіб, які потребують зміни (корекції) статевої належності: Наказ Міністерства охорони здоров'я від 03 лютого 2011 року / Офіційний вісник України – 2011. – №17 – Ст. 25
4. Ситуація трансгендерів в Україні: отчет по исследованию [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://insight-ukraine.org.ua/media/TRP_report.pdf

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ МІСЦЕВИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ ТА ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Середа Анна Петрівна, студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Конституція України закріпила дві системи влади на місцях: місцеві державні адміністрації та місцеве самоврядування, але це різні за своєю юридичною природою системи місцевої влади, тому що місцеві державні адміністрації є органами виконавчої влади, а місцеве самоврядування – це публічна влада територіальних громад. Від взаємовідносин між державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування залежить розбудова

української демократичної держави. Крім того, встановлення межі здійснення функцій та повноважень місцевих державних адміністрацій та місцевого самоврядування повинно проходити виключно в правовому полі, як на державному, так і на місцевому рівні.

Питання взаємодії вказаних органів влади досліджували такі зарубіжні та вітчизняні вчені, як В. Борденюк, О.Бориславська, Д.Голосніченко, В. Дерещ, О. Домбровський, О. Іщенко, В. Кравченко, В. Малиновський, О. Павлов, В. Приходько, О. Прієшкіна, М. Пухтинський, А. Толстоухов, В. Семенюк, Х. Алдерфер та багато ін.

З прийняттям Конституції України та законів «Про місцеве самоврядування в Україні» [1] і «Про місцеві державні адміністрації» [2], взаємовідносини між системами публічної влади на місцях отримали досить міцну правову основу. Однак проблема оптимізації взаємовідносин між місцевими державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування досі є відкритою. Безперечно, головна причина проблем, що постає у взаємовідносинах місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування, полягає у недосконалості чинного законодавства України, що регулює їх діяльність. Це досить яскраво ілюструє аналіз норм вищезазначених законів в частині, якою визначаються повноваження органів місцевого самоврядування та державних адміністрацій. Неважко помітити, що

багато повноважень виконавчих органів місцевого самоврядування і місцевих державних адміністрацій збігається, що призводить до виникнення конфліктів між ними через різне розуміння меж здійснення функцій та повноважень.

Такі проблеми постають у відносинах між районними державними адміністраціями й органами місцевого самоврядування сіл, селищ і міст (районного підпорядкування), районними радами; між обласними державними адміністраціями й органами місцевого самоврядування міст (обласного підпорядкування) і обласними радами [3, с. 48]. Підвищення ефективності діяльності місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування не може бути досягнуто без створення якісної правової основи їх функціонування. Саме на законодавчому рівні має бути закріплено механізм взаємовідносин між місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, процедури передачі й реалізації делегованих повноважень. Розмежування повноважень на місцевому рівні слід здійснювати у спосіб визначення переліку сфер суспільного життя, які доцільно віднести до компетенції місцевого самоврядування, залишивши вирішення інших питань за місцевими держадміністраціями. Крім виключних повноважень кожної зі сторін, слід обов'язково виокремити й сфери спільної дії. До того ж слід виходити з принципу субсидиарності й намагатися передати у відання місцевого самоврядування максимально можливе коло справ підкріпивши його необхідною фінансовою основою.

Таким чином, аналіз теоретичних засад взаємодії органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування показав, що на сьогодні необхідно чітко розмежувати статус цих органів на законодавчому рівні, адже дублювання функцій і повноважень призводить до неефективної діяльності обох суб'єктів управління. Пріоритетним напрямком має стати максимальне закріплення повноважень щодо розгляду питань місцевого значення за органами місцевого самоврядування.

Список використаних джерел:

1. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 р. (зі змінами, внесеними Законом України № 5498-17 від 05.01.2013 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.
2. Про місцеві державні адміністрації: Закон України від 9 квітня 1999 р. (зі змінами та доповненнями внесеними Законом України №5067-17 від 01.01.2013 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – №20-21. – Ст. 190.
3. Шаповал В. Сутнісні характеристики місцевого самоврядування // Право України. - 2002. - № 3. - С. 48 – 56.

УКРАЇНА – ЄС: ПРАВОВІ РЕФОРМИ

Телешун Ярослав Сергійович, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, кандидат юридичних наук, доцент кафедри теорії держави та права Національної академії внутрішніх справ *Заяць Н.В.*

5 березня 2007 року почався складний процес переговорів між представниками України і Європейського Союзу щодо підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС. Протягом цих п'яти років був проведений великий пласт роботи, що засвідчив бажання України увійти до Європейської спільноти на рівні з іншими державами. Свідченням тому є цілий пакет законодавчих актів, Указів Президента України, заяв Прем'єр-міністра, профільних міністрів і Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо реалізації європейських стандартів в Україні спрямованих на формування єдиного політико – правового і економічного простору. Зокрема питання стандартів піднімалося на XVI саміті у Брюсселі 25 лютого 2013 року, де було ухвалено спільну заяву, що зобов'язує Україну вирішити низку питань для якнайскорішого підписання Угоди про асоціацію та зону вільної торгівлі. І саме від ефективності виконання і реалізації Україною встановлених вимог залежить подальший розвиток відносин України та ЄС.

Європейський союз визначив такі вимоги до України, виконання яких передбачає підписання Угоди про асоціацію з ЄС.

Так, від України у ЄС очікують:

1. Виконання рекомендацій, визначених в остаточному звіті спостережної місії ОБСЄ/БДПІЛ щодо парламентських виборів в Україні;